

Samhället och det medborgerliga ansvaret under pandemin

Vi har kännedom om att vaccinering skyddar mot svår sjukdom, begränsar covid-virusets spridning i samhället och skyddar samhällets svaga grupper mot sjukdom och död. Samhället har valt att begränsa möjligheten att röka i offentliga miljöer. Vi begränsar möjligheten att röra sig i samhället påverkad av alkohol. Även smittskyddslagstiftningen intervenerar i medborgarnas rörelsefrihet.

Vi menar således att det är helt rimligt att begränsa ovaccinerade personers rörelsefrihet och möjlighet till arbete i känsliga miljöer. Men det är också helt självklart att vi erbjuder alla sjuka, oavsett vaccinationsstatus, en jämlik och förstklassig vård efter behov. I sjukvården vårdar vi alla med detta i fokus – oavsett om de genom bristande insikt, levnadssätt eller egen oaktsamhet själva orsakat eller förvärrat sitt tillstånd.

En modell för att skydda samhället mot pandemin är lagstiftning, liknande den franska, som begränsar ovaccinerades rätt att arbeta och röra sig i känsliga miljöer såsom sjukhus och omvårdnadsverksamhet. Vidare finner vi det helt rimligt att begränsa möjligheten till deltagande i kultur- och idrottsevenemang. Även restaurangmiljöer och andra offentliga miljöer bör av trygghets skull förbehållas de vaccinerade.

Således vill vi hävda behovet av ett vaccinationspass för att motverka virus spridning och skydda vårt samhälle. Ett tungt ansvar för genomförandet av vaccinationsprogrammet vilar på landets regioner. Förutom det praktiska ansvaret har man ett stort och viktigt uppdrag i att nå grupper som inte tagit till sig den information som spritts i samhället. Att välja metod för att få alla färdigvaccinerade är en stor utmaning och en av regionernas viktigaste uppdrag.

Vaccinering är naturligtvis helt frivilligt, men vårt förslag om rörelsebegränsningar är välmotiverat för att skydda samhället och våra svagaste. Valfriheten har ett pris, som kanske huvudsakligen betalas av riskgrupper.
Primum non nocere.